

Nowe opłaty za wczasy pracownicze

Z dniem 1 stycznia 1949 r. zaszyły w działalności wczasów pracowniczych liczne zmiany. Objęto nimi także opłaty za korzystanie z domów wypoczynkowych.

Zmiany w tej dziedzinie podyktowane zostały w pierwszym rzędzie koniecznością skalkulowania kosztów utrzymania na poziomie kosztów rzeczywistych, które nie mieszczą się w 350,— zł za osobodzień, przyjętych w kalkulacji dotychczasowej. Na rok 1949 koszt ten obliczony został na 450,— zł dziennie.

W ramach tej kwoty — przyjętej jako stawka jednolita we wszystkich domach wypoczynkowych i w stosunku do wszystkich wczasowiczów — opłata samych wczasowiczów została zróżniczkowana bardziej niż dotychczas. Bowiem zamiast na 2 podzielono pracowników na 3 grupy zarobkowe, partycypujące w ogólnych kosztach utrzymania od 18% — 45%. W liczbach bezwzględnych wzrost opłat pracowników za wczasy wynosi od 80,— zł do 200,— zł za osobodzień. Opłaty w tych 3 grupach ilustruje następująca tabela:

przy zarobku brutto

do 10.000,— zł wynoszą one 80,— zł za dzień
do 18.000,— zł wynoszą one 140,— zł za dzień
ponad 18.000,— zł wynoszą one 200,— zł za dzień

(Fakt, że dalsza progresja ustaje przy zarobkach ponad 18.000,— zł, znajduje swoje wytłumaczenie w wyścigu pracy. Idzie o to, żeby nie obciążać z nadto przodowników pracy, którzy korzystają z wczasów).

Pracownik udający się na wczasy zdrojowiskowe na mocy skierowania 3-tygodniowego płaci tylko opłatę za 14 dni, ponieważ koszt pobytu w 3-cim tygodniu pokrywa w całości Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Członkowie rodzin pracowników płacą pełną stawkę za osobodzień tj. 450 zł również; w 3-cim tygodniu. Dzieci poniżej lat 7-miu uważa się za pełnych członków rodziny i opłaty za nie wynoszą 100% kosztów osobodnia. (Dzieci te mogą korzystać z wczasów tylko w specjalnych domach dziecka i matki).

Osoby będące w delegacji służbowej uiszczają również opłatę pełną tj. 450,— zł dziennie.

Pracownicy nie mający skierowania na wczasy, a korzystający z pobytu w domu wypoczynkowym w miarę wolnych miejsc na podstawie legitymacji związkowej płacą 500,— zł dziennie.

Opłaty za poszczególne świadczenia dla tej kategorii wczasowiczów wynoszą:

śniadanie	— 80,— zł
obiad	— 140,— zł
podwieczorek	— 60,— zł
kolacja	— 100,— zł
nocleg	— 120,— zł

Razem 500,— zł

Pracownik opłaca należność tylko za siebie. Pracodawcy wpłacają swój udział na innej drodze niż dotychczas). Opłaty uiszcza się z góry i to w całości za cały okres pobytu w chwili otrzymania skierowania. Opłat za wystawienie skierowania nie pobiera się, natomiast po przybyciu do domu wypoczynkowego pobierana jest kilkudziesięciozłotowa opłata meldunkowa.

Żadnych dalszych opłat pracownik nie uiszcza — w szczególności nie płaci za przejazd koleją, który jest bezpłatny w obie strony 3-cią klasą pociągu pośpiesznego za dopłatą różnicy według obowiązującej taryfy normalnej). Członkowie rodziny pracownika opłacają pełną należność za przejazd koleją.

Powyższe stawki kosztów utrzymania na wczasach podajemy do wiadomości tym, którzy żalą się, że utrzymanie w Schronisku Emerytów, wynoszące dla emerytów i emerytek 2000 zł dla wdów 1500 zł było za drogie. Związek dokłada co miesiąc najmniej 50.000 zł na utrzymanie pensjonariuszów i opłacenie służby, fundusze Związku wyczerpują się, dlatego Administracja Schroniska musiała podwyższyć powyższe stawki od dnia 1 lutego 1949 na kwotę 2,400 zł dla emerytów i emerytek i na 1,800 zł dla wdów.

Administracja Schroniska

Ulgi kolejowe dla kontraktowych pracowników państwowych opłacanych z kredytów rzeczowych

Instrukcja Prezydium Rady Ministrów z dnia 20. 5. 1947 r. unormowała w sposób jednolity wydawanie legitymacji dla pracowników urzędów i innych instytucji państwowych.

W paragrafie 4 wspomnianej instrukcji czytamy, że zaliczono państwowych pracowników kontraktowych opłacanych z kredytów rzeczowych do grupy, której nie przysługuje prawo do ulg kolejowych. Przyznano zaś prawo do tych ulg pracownikom kontraktowym (umownym), z którymi zawarto umowy na czas nieokreślony i którzy wykony-

nują funkcje przewidziane dla stanowisk urzędników państwowych.

Uważając, że cońięcie zniżek kolejowych pracownikom kontraktowym opłacanym z kredytów rzeczowych jest sprzeczne z artykułem 9 dekretu z dnia 14. 5. 46 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych, KCZZ — na wniosek zainteresowanych związków zawodowych — zwróciła się do Prezydium Rady Ministrów z memoriałem w tej sprawie.

Prezydium Rady Ministrów, popierając stano-